

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΣΚΟΥΦΙΑ

Γ'.
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)
Είχαμε περάσει πάλι τὸ Καβαλιή κι' εἴχαμε πέσει στὴ σωπιή και σὸ σκοτάδι τὸν ἀκατοίχητον πρὸς βορρᾶν λοφασεῖρον, ὅταν ἄκουσα τὸν Μπαρμπα Γιάννη νὰ μοῦ λέη ἔξωρα :

Ὁ Μπαρμπα Γιάννης τράβηξε μπροστά...

— Ἀπό πίσω ἢ ἀπὸ μπροστά θές νὰ γηραῖνο;
— Τί μπροστά και πίσω εἶν' αὐτό; Δὲν καταλαβαῖνο, τὸν ρώτησα.
— Ἀηλαδὴ...
— Τί δηλαδὴ;
— Ἀηλαδὴ... γιὰ τὴν ἀσημάλευά σου, νὰ προηγηθῆαι ἀπὸ σένα δηλαδὴ, ἢ νὰ ἔρχομαι ἀπὸ πίσω;
— Ἀηλαδὴ; Ποιά ἀσημάλευά μου, δηλαδὴ;
— Νά, ἔρχομαι μέσος εἶν' ἔδω, ὁ τόπος γενναίει κρηματῆρδες, πὸς νομίζεις ὅτι εἶν' καλύτερα γιὰ σένα; Νά προηγηθῆαι ἢ ν' ἀκολουθῆαι;
— Μπαρμπα Γιάννη, τοῦ λέω, εἶτε προηγηθῆαι, εἶτε ἀκολουθῆαι, ἅμα θέλωνο νὰ μᾶς ἀκατοίχησον, μᾶς σκοτοίχονο. Κεῖθονοται ἀπὸ πίσω ἀπὸ μὰ βατωλιά, πίσω ἀπὸ μὰ λόχη και μᾶς εἰχονομε μὰ μπαταριά!... Τί πίσω και μπροστά εἶνε αὐτὰ πὸς μοῦ λές, λοιπόν...

— Ὅσα ἔξωρε ἢ σκοφίαι τοῦ Μπαρμπα Γιάννη, μοῦ ἀπάντησε θυμωμένος αὐτός, δὲν τὰ ἔξωρε ὁ κόσμος ὅλος!
"Α, ἔτσι εἶνε, σκέφτηρα, τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ...
Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του, τοῦ εἶπα ἀδιάρωρα :
— Ἀκού εἶνε ἔτσι, Μπαρμπα Γιάννη, τράβηξε μπρὸς.
Ὁ Μπαρμπα Γιάννης τράβηξε πράγματι μπροστά κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο μου.

Θὰ εἴχαμε προχωρήσει περσιάνο ἀπὸ γίλια μέτρα, ὅταν τραβῶ ἔξωρα τὸ σκοτάδι μου και εἰχονομὲ δὲ σκοπιλιές κάτω στὸ γῶμα. Συγχρόνως βγάσω ἕνα στεναχίο, δὴθεν διη μὲ χιτῆριαν και γέρονο νὰ γεραιμωστὸ κάτω ἀπὸ τ' ἄλογο...

Στὶς σκοπιλιές και στὸν ἀναπνεαχίο μου, ὁ Μπαρμπα Γιάννης, καθὼς προηγεῖτο κρηματωτὸς καιρωτῆς, γῶρισε πίσω τὸ κεφάλι του, ἔφωξε μὰ γῶρηση ματῆ και ἔπειτα ἔδωσε μὰ σηρονὸν ἀπὸ τὸ ἄλογο του και χάρησε, καλῶζοντας μὲσα στὸ σκοτάδι...

Ἐκαθότανε σὸν ἀγάλμα ἀπάνο στὸ ἄλογο του...

Ἐγὼ ἐξακολούθησα μόνος και ἥσυχος τὸν δρόμο μου!...

Ὅταν ἔφτασα στὸ Δεμῖρ Ἰσοάρ, ἔπειρα νὰ γηνογαράη.

Μόλις θαμφοκρονόντουσαν τὰ σπῆια του, ἀνακατωμένα μὲ τὰ δέντρα, Νόητες πὸς ἔμωρα και ἄμωρα κοκόντονον ἀκόμα στὸν γλυκὸ ἔντο τῆς χρωαγιῆς.

Ἀπὸ πάνω ἀπ' τὴν πόλι ἴφρονόταν ὁ ἀπότομος βράχος τῆς, μὲ τὸ σὸν στέμμα στὴν κεφαλή του, βυζαντινὸ φρούρο στὴν κορυφή, γεμάτος ἰσωνος και μυστηριὸ σὸν κανένως Δράφως, πὸς τὴν φιλιάει στὸν γλυκὸ τῆς ἔντο...

Στὸ δρόμο οὔτε σὸν τοῦ Μπαρμπα Γιάννη. Σὰν ἐπλησίασα ὅμως στὸ Σιδηρόκαστρο, τὸν δεκάρινα μέσα στὶς αἰωνιές ροδίνες θαμπαδες, ἔβάνο στὸ ἄσπρο του τὸ ἄλογο, σὸν μακρημένιο ἀγάλμα, μὲ τὶς λευκές του φουσανέλλες, νὰ στέκεται και νὰ κιτῆται πέρα μαρωιά, μέσα ἀπ'

τὶς προῖνές τὶς ἄγνες, κατὰ τὸ μέρος ὅπου ἔγινε τὸ φοβερὸ τὸ... φωνιό!

Κατάλαβα.
Στεκόταν ἐκεῖ, γιὰτι οὔτε στὴν πόλι μπορούσε νὰ μπη, χωρὶς νὰ πῆ τί ἔκαμε τὸν ἄνθρωπο πὸς συνώθευε, οὔτε και στὸ μέρος πὸς ἔγινε ὁ... φῶνος τολμῶστε νὰ γωρήση ἐνῶσω ἦταν ἀκόμα σκοτάδι. Περιμένε λοιπόν νὰ ἔμωρῶση λίγο, νὰ τρέξῃ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, νὰ ἰδῆ κατὰ τί ἔγινε και νὰ γωρήση ἔπειτα στὴν πόλι γιὰ νὰ περιγῶρη ὅπως ἤθελε αὐτὸ τὸ γενῶνος.

Ὁ τόπος γενναίει κρηματῆρδες...

Ὅταν μὲ εἶδε νὰ πληροῶζω σιγά—σιγά και ἦσωνα, σὰν τίποτε νὰ μὴ συνέβη, ἄρχισε ν' ἀνοικοκλείνη τὰ μέλια του, σὰν νὰ μὴ πιστενε σ' ὅτι ἔβλεπε μπρὸς του.

— Δὲν ντρέπεσαι, μωρέ! τοῦ λέω. Ἐτσι ἀφῆνον τὴν παριά τους!... Ἄν δὲν εἶχεθ δὲ ὀκιάδες ἄσπρα γένεια, πὸς μὲ κόνονο νὰ σέβουμαι τὴν ἡλικία σου, θὰ σ' ἔφτανα στὸ πρόσωπο!...

— Τί νὰ σοῦ κάνω, μ' ἀπάντησε, πὸς ἔμωρῶθηκε τ' ἄλογο μου, εἶδ' ἄλλως... τοὺς ἔδειξα ἐγὼ! Δὲν ἔξωρες, μωρέ παιδί μου. Ἄπ' τὶς στενοχώρια μου, ποῦθε γωροβολιά ἢ σκοφίαι μου... Λίγο ἀκόμα και θὰ μὲ βάραινε ταμπλάς!...

— Ἐτσι ἔ;
— Βέβαια!... Παρὰ λίγο νὰ τὸ σκοτοῶσω αὐτὸ τὸ παλῆλογο πὸς ἔμωρῶζεται τόσο εύκολα.

Καί τράβηξε πάλι μπρὸς πρὸς τὸ Δεμῖρ Ἰσοάρ ἔβάνο σ' ἄσπρο ἄλογο του, ὀρθόκωμος, κρηματωτῆς, θαμπαμειτῆς, μ' ἀνεμωμένη γενειάδα, ἴφρονος και τὴ σκοφίαι του στὸ κεφαλοῦ τὴν ἀκρη, ἐνῶ ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα σιωπηλός, σκεπτόμενος :

«Πραγματικῶς, ὅσα ἤξερε ἢ σκοφίαι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν τὰ ἤξερε ὁ κόσμος ὅλος!...»

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ
ΟΙ ΙΝΔΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΙΨΕΙΣ

Οἱ Ἴνδοι ἔχονο διάφορες δοξασίες σχετικῶς μὲ τὶς ἐκλείψεις τοῦ ἡλιου και τῆς σελήνης. Μιὰ ἀπ' αὐτές εἶνε ὅτι ὁ ἡλιος κατὰ τὶς ἐκλείψεις, μαρῶζει ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου κι' ὅτι γιὰ νὰ καθαρῶση πάει και κάνει... λουτρό!... Σύμφωνα πάλι μὲ μὰ ἄλλη πόληρη, ὁ ἡλιος στὶς ἐκλείψεις του βουκαταίε στὰ χέρια ἐνῶς μαρῶου δαίμονος!

Πιστεύονο τέλος οἱ Ἴνδοι γιὰ τὶς ἐκλείψεις ὅτι ἡ σελήνη και ὁ ἡλιος εἶνε χρωομένοι και ὅταν φτάνει ἡ προδοσιαι τῆς πληρωμῆς συνωθοροῖνται ὅλοι οἱ δανεισοῖ, οἱ ὅποιοι φῶνονο ἀπάνο τους μεγάλη σιὰ και τοὺς σκοτεινιάζονο!...

Ὅσα ἤξερε ἢ σκοφίαι του δὲν τὰ ἤξερε ὁ κόσμος ὅλος!...